Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Heiberg, Johan Ludvig

Titel: BREV TIL: Heiberg, Johanne Luise FRA: Heiberg, Johan Ludvig (1854-07-03)

Citation: Heiberg, Johan Ludvig: ”BREV TIL: Heiberg, Johanne Luise FRA: Heiberg, Johan Ludvig (1854-07-03)”, i *Breve fra og til Johan Ludvig Heiberg*, C. A. Reitzels Forlag, s. 188. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-000921363-000-shoot-L0009213630000049.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til Johan Ludvig Heiberg

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Heiberg, Johan Ludvig, *Breve fra og til Johan Ludvig Heiberg,*

Til Johanne Luise Heiberg.
Kbhvn. Mandag d. 3 Juli 1854.

Min egen tjære Hanne! Efter at have fetaet Brev i Onsdags i forrige Uge, og besvaret det i Frebags, fik jeg Dagen efter, i Løverdags, et nyt, rart Brev fra big, og dette har været en Dag kortere underveis end de Andre. Jeg troer nu at være kommen efter Hemmeligheden med Brevbefordringen. De gaae hurtigst, naar de gaae meb Geiser, ligesom Du selv, thi saa gaae de siben den korteste Vei over Breslau. Men det er for sildigt, at jeg gjør denne Opbagelse, thi nu, naar jeg skal skrive til Marienbad, gjælder en anben Regel. Dersom Du er bleven ved dit Forsæt at reise om Tirsdagen (imorgen) fra Wien, saa kommer mit Brev fra i Fredags først samme Dag efter bin Afreise til Wien. Men jeg formoder at Du, eller rettere sagt Anton, har draget Omsorg for, at de Breve, som indløbe efter Afreisen, blive sendte ester jer. Del er ikke fordi Du just tabers. 189stort ved at miste mit sidste Brev, men jeg troer dog, at det indeholder en og anden Nyhed, som, hvor ubetydelig den er, kan være velkommen i Udlandet. Skjøn paa, at jeg endnu ikke har fortalt Dig om Forlovelser mellem Personer, hvis Navne jeg har glemt! Jeg er som Geert Westphaler: jeg fører ingen Pølsesnak, men fortæller kun curiøse Ting. Du er mindre grundig i dine Beretninger. Saaledes overrasker Du mig vel med den behagelige Efterretning, at Du har kjøbt en Feldstecher til mig hos Pløssl, men er saa ubarmhjertig ikke at sige mig Andet om den, end at den er en lille Gavtyv. Jeg længes naturligviis efter en nærmere Beretning om dens Gavtyvestreger. Hvad det især kommer mig an paa at vide, ar, om den er forsynet med eet eller flere Ocularer, om den har en Borer til at skrue den fast med, om den er indfattet i Messing eller Træ, hvor stor, især, hvor tyk den omtrent er o. s. v. Jøvrigt har Beskrivelsen af dit Besøg hos Pløssl moret mig ..... Jeg føler idag en ikke ringe Lettelse i mit Sind, thi jeg har endelig faaet aflæsset een af mine Byrder, idet jeg er bleven færdig med et langt og vanskeligt Brev til Ministeriet angaaende en Forandring af visse Forhold ved Theatret, som Ministeriet maa see at sætte igjennem paa Rigsdagen. Om der kommer Noget ud af det, maa Tiden vise, men jeg har idetmindstes. 190faaet min Mening sagt. Jeg har ved samme Leilighed faaet anbragt den morsomme Sammenstilling mellem Stockholms og Kjøbenhavns Theater, med Hensyn paa Statskassens Tilsind .....

Din Beskrivelse af Schønbrunn giver ret Lyst til at see dette Sted. Kun kan jeg vanskeligt troe, at Haven og Slottet ere mere imponerende end i Versailles som er Mønster for alle slige Anlæg.

Tak for din Lignelse om de glemte Briller. Men ogsaa jeg er virkelig uden Briller og seer Intet, før jeg faaer den nye Kikkert — og Dig. Jeg er vis paa, at der er Meget, som er gaaet tabt for mit Syn, fordi ikke Du, som sædvanligt, har gjort mig opmærksom derpaa. Jeg vil nu slet ikke tale om at see Folks Characteer og falske Tænder paa Hatten, men der er daglig saa meget Andet, som jeg først seer, naar Du aabner mine Øine derfor. Vel seer Du ogsaa undertiden galt, men jeg kan ikke nægte, at Du meget ofte seer rigtigt.

De fortsatte Morgenhilsner grændse jo nu næsten til det Overnaturlige, skjøndt jeg er langt fra at sige med min Moder, at det er „forskrækkeligt“. Men det er jo næsten et Eventyr af Tusind og een Nat. Idag fik jeg nu engelsk Plaster, som kom mig meget vel tilpas, da jeg havde glemt, at kjøbe Noget deraf. Jgaar fik jeg et Par Sommerhandsker, iforgaars et Par Seler, som Du forresten nok har seet Mage til,s. 191thi Skibsfolk bære dem meget ofte. De ere imidlertid saare bløde og behagelige og jeg tog dem strax i Brug ved min Morgendragt. Jeg glæder mig til, naar en passende Leilighed tilbyder sig, at bære dem i Forbindelse med min lysegrønne Vest, og da lade den staae saa meget aaben, at Selernes røde Farve kan sees. Det vilde være et Syn for Frøken F ....., paa hvem Vesten alene gjorde et saa mægtigt Indtryk i Sommer.

.....

Tak for den kjønne lille Blomst! Jeg vilde gjøre Gjengjæld og har allerede længe havt i Sinde at sende Dig en Blomst fra din Have. Jeg havde for lidt siden en nysselig lille en, som stod i den saakaldte Skov, men den mislykkedes for mig, da jeg vilde trykke den flad. Jeg har ikke dine Fingre, jeg er, som ..... en oprigtig, men keitet Ven. Jeg lader mig da nøies med at sende nogle ganske smaa Forglemmigeier, saa smaa, at man næsten ikke kan see dem, jeg har fundet dem vildt-voxende paa Plainerne i Haven. Jeg bedækker dem med et Rosenblad, for at Du dog skal faae en lille Deel af al den Pragt, som nu smykker Haven, og daglig tiltager. Af Mosroserne er endnu ingen ganske udsprungen, men de giøre Miner til at komme maaskee allerede imorgen. Rosenbladet er taget fra den Busk rødlig hvide Roser, som staaer ved det Lysthuns, der kaldes min Moders,s. 192og som har en saadan Mængde af Roser og Knopper, at Grenene ere nær ved at knækkes, saa at Rogen sagde forleden, at det var næsten latterligt at see den Trængsel, jeg husker ikke, hvem det var. Naar Du nu seer disse smaa Forglemmigeier, saa kan man atter anvende det Digt af Göthe, hvoraf jeg forleden anførte et Par Linier:

„Wenn sie ein blaues Blümchen bricht „Und immer sagt: Vergit mein nicht!
„So fühl' ich's in der Ferne."

Kun maa Du her istedenfor sie sætte er. Og derpaa følger :

„Ja in der Ferne fühlt sich die Macht,
„Wenn zwey sich redlich lieben.

„Drum bin ich in des Kerkers Nacht „Auch noch lebendig geblieben.
„Und wenn mir fast das Herze bricht,
„So ruf ich mir. Vergit mein nicht!
„Da komm' ich wieder ins Leben. “

Idet jeg vilde tage dit forrige Brev frem, for at see, om der ikke var Noget deri, som jeg havde glemt at besvare, forbausedes jeg ved at faae den store Masse af Morgengaver i Haanden. Der er for Øieblikket 16, men der maa jo vel komme flere, thi nu veed jeg virkeligt ikke, hvorledes Du paa en honnet Maade kan holde op dermed og trække Dig ud af det. Jegs. 193beghnder nu at troe, at vor Bryllupsdag er den yderste Termin, thi før den Tid synes mig ikke, det kan skee paa en skikkelig Maade. Lev nu vel for denne Gang . . . . . .

Din J. L. Heiberg.